

Audition

Odishon, Takashi Miike, 1999

Audition amb el seu quasi insofrible desplegament de dolor fa un retrat del marge obscur de la vida contemporània.

El director

Nascut a Osaka el 1960, Takashi Miike s'ha convertit en un dels grans noms del nou cinema japonès que registra noves formes, ritmes i estructures per a fer una pel·lícula.

Assistent de direcció de Shoei Imamura, va debutar el 1991 i ja ha dirigit una trentena de pel·lícules i dos mini series. Habitual dels festivals de cinema europeus, filma una mitjana de tres o quatre pel·lícules l'any.

La pel·lícula

Audition va ser premiada als festivals de Rotterdam (premi de la Fipresci) i a Fatasporto. Basada en la novel·la de Ryu Murakami, és la història —en un principi innocent— d'un pare vidu que fa cas del seu fill i decideix deixar la solitària vida que porta. Amb l'ajuda d'un amic convoca una *casting* (*audition*), per triar una actriu, però realment el que cerca és una companya sentimental. La darrera candidata li robarà el cor immediatament i, enamorat cegament, serà incapaç d'advertir el mal. Així és com comença la segona part de la pel·lícula, molt psicològica i obscura que descriu amb una gran crueta més sòrdids i tenebrosos. Més en què la maldat, l'odi, la revenja i el patiment esdevenen companys de viatge.

La mirada de Takeshi Miike

Aquesta mirada torbadora ha aconseguit a la perfecció allò que buscava al film; crear el terror més absolut a l'espectador. Sense deixar de banda la intel·ligència i el treball ben fet, tant a la hora de la construcció del

film, com a l'hora de posar en escena la pel·lícula, amb una traça excepcional en l'ús del fons de camp brillant, una càmera subjectiva tremolosa i delectant a la darrera mitja hora. A mesura que ens apropem al punyent final el director va desequilibrant la càmera cap a una mirada més subjectiva del protagonista i dels espectadors, transmetent a la perfecció la fragilitat de la realitat amb la descoberta de l'horror. Així, tant la concepció visual —perfectament acurada— amb una excel·lent partitura de Kôji Endô, fan del desenvolupament del film, un trajecte intrigant i inquietant, no exempt de sobrietat, però també d'una rabiosa mirada obscura, pervertida i masoquista.

El perquè de la violència

La violència explícita de la dona és la resposta apolítica, asocial, d'una altra violència que Miike també ens mostra. La de la mirada masculina del protagonista a les dones que ha conegut; o per ser més exactes, la cosificació d'aquestes dones mitjançant el desig —realitzat o no— del protagonista. El deliri provocat per les drogues que la dona ha posat al seu whisky. Libidinalment, veiem com realment Aoyama ha vist o gaudit d'aquestes dones: sempre —des de la seva dona, a la amiga del seu fill, passant per la secretària— com a objectes.

Audition en el seu quasi insofrible desplegament de dolor retrata el marge obscur de la vida contemporània. Però, com a marge, estem continguts per ell. I malgrat que el seu director expressi, des d'un punt de vista masculí, l'angoixa de la libido patriarcal que se sent amenaçada per una

sexualitat femenina cada cop més alliberada de les lligadures patriarcales que les subjecten, la nostra percepció del que succeeix a la pantalla és excessiu, però obeeix a un règim de coses existents, ens inquieta. La geisha moderna autoconvertida en mantis religiosa, inhibeix amb una droga la capacitat expressiva de la seva víctima, que pot patir —i molt— però no parlar, ni cridar.

El binomi sexualitat - violència

Ja abans el caràcter del binomi sexualitat i violència havia estat analitzat. Algunes vegades a pel·lícules japoneses, per exemple *L'imperi dels sentits* de Nagisha Oshima, pel·lícula amb la que *Audition* comparteix l'expressió de l'angoixa d'un univers patriarcal que se sent amenaçat, o destruït. També Pasolini havia explorat el món sàdic dins el qual s'inscriu aquesta pel·lícula: *Saló o els 120 dies de Sodoma*. *Audition* insisteix amb l'absència d'expressió lingüística del dolor. A *Saló* les escenes finals de tortura s'exhibeixen en silenci.

Indicacions

La revenja d'Asami (fràgil Eihi Shiina, una cara coneguda dels anuncis de Benetton) sobre el mitjanament innocent Shingeharu condensa al final del film la que és, possiblement, una de les pitjors tortures que es recorden al món del cinema, sense arribar a la duresa de Pasolini, però molt propera a la brutalitat de *Garage Olimpo* de Marco Bechis. La contenció inicial acaba per desbocar-se, els darrers quinze minuts (que a molts cinemes ha fet fugir despavorides a

algunes persones i ha provocat desmaís) d'un deliri estilitzat extrem, on el terror físic i psicològic s'ha abraçat i copulat fins a trencar en mil bocins la mirada *sensata* de l'espectador.

Fitxa tècnica

Equip tècnic

Direcció: Takashi Miike
Guió: Daisuke Tengan
Producció: Satoshi Kukushima i Akemi Suyama
Fotografia: Ideo Yamamoto
Música: Kôji Endô
Muntatge: Yasushi Shimamura
Vestuari: Tomoe Kumagai
Nacionalitat: Japó-Corea del Sud
Any: 1999
Durada: 115 minuts

Equip artístic

Ryo Ishibashi: Shigeharu Aoyama
Eihi Shiina: Asami Yamazaki
Tetsu Sawaki: Shigehiko Aoyama
Jun Kunimura: Yasuhisa Yoshikawa
Renji Ishibashi: Avi cadira de rodes
Miyuki Matsuda: Ryoko Aoyama
Toshie Negishi: Rie
Ren Osugi: Shibata
Ken Mitsuishi: Director
Yuriko Hirooka: Michiyo Yanagida
Fumiyo Kohinata: Presentador TV

Filmografia

2002

Kinyuu Hametsu Nippon: Tôgenkyô No Hito-Bito

Shin Jingi No Hakaba

Onna Kunishi Ikki

2001

Kikuchi-Jô Monogatari -Sakimori- Tachi No Uta

Zuidô Gensô - Tonkararin Yume Densetsu

The Happiness Of The Katakuris

The Outlaws Souls

Ichi The Killer

Visitor Q

Family 2

2000

The Making Of 'Gemini'

Dead Or Alive 2: Birds

The Guys From Paradise

The City Of Lost Souls

1999

Audition

Salaryman Kintaro

Dead Or Alive

Ley Lines

1998

Blues Harp

Kishiwida Shônens Gurentai: Bôkyô

Andromedia

The Bird People in China

1997

Rainy Dog

Kishiwada Shônens Gurentai: Chikemuri Junjô-hen

1996

The New Generation

1995

Shinjuku Triad Society